

Sygn. akt II W 159/16

RKS (...)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Lemanowicz-Pawlak

Protokolant stażysta Dawid Muraszewski

Przy udziale oskarżyciela z UC w T. Jarosława Płonki

po rozpoznaniu w dniu 28.10. 2016 roku

sprawy:

E. B. (1) s. A. i J. ur. (...) w T.

oskarżonej o to, że:

przesyłała za pośrednictwem firmy(...) w dniu 20 kwietnia 2016 roku, z miejscowości L. przesyłkę pocztową o numerze (...) z zawartością 1,5 kg tytoniu do palenia bez wymaganych znaków akcyzy, stanowiącego przedmiot czynu zabronionego z art. 63 § 7 kks, na którym ciążył podatek akcyzowy w wysokości 1151,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe określone w art. 65 § 4 kks w zw. z art. 6 § 1 kks.

orzeka:

I. oskarżoną **E. B. (1)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, stanowiącego wykroczenie skarbowe z art.65§4kks i za to na mocy art. 65§4kks w zw. z art. 48§1 i 4kks orzeka karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych;

II. na podstawie art. 29 pkt 1kks w zw. z art. 30§1 kks i art. 49§1 i 3kks w zw. z art. 31§6kks orzeka przepadek przez zniszczenie dowodu rzeczowego w sprawie w postaci: tytoniu do palenia w ilości 1,5 kg znajdującego się w magazynie (...) w B. zapisanego pod pozycją magazynową numer (...);

III. zwalnia oskarżoną z kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 159/16

UZASADNIENIE

W dniu 20 kwietnia 2016 roku E. B. (1) przesłała za pośrednictwem firmy (...), z miejscowości L. przesyłkę pocztową o numerze(...) z zawartością 1,5 kg tytoniu do palenia bez wymaganych znaków akcyzy, na którym ciążył podatek akcyzowy w wysokości 1151,00 zł,

(dowód:

- Wyjaśnienia E. B.-k. 37;
- Protokół zatrzymania-k. 4-8)

Oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień. W ocenie sądu przyznanie do winy oskarżonej nie budziło wątpliwości, albowiem były skorelowane z pozostałym materiałem dowodowym .

Ustalając stan faktyczny sąd oparł się także na zgromadzonych dokumentach, uznając je za wiarygodne, albowiem zostały one sporządzone przez właściwe organy w przepisanej formie, a nadto nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron, a także nie wzbudziły wątpliwości sądu.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego wina oskarżonej nie budziła

wątpliwości, swym zachowaniem E. B. wyczerpała znamiona wykroczenia skarbowego stypizowanego w art. 65§4kks.

Przy wymiarze kary sąd miał na względzie fakt, iż oskarżona nie była wcześniej karana sędownie. Również stopień społecznej szkodliwości czynu, determinowany w głównej mierze wysokością uszczuplonej należności publicznoprawnej, nie był wysoki. Powyższe okoliczności zdaniem sądu przemawiają za tym, iż naruszenie porządku prawnego przez oskarżoną miało incydentalny charakter i nie było przejawem jej demoralizacji.

Zgodnie z dyspozycją art. 48§4kks sąd przy wymiarze kary winien uwzględnić również stosunki majątkowe i rodzinne sprawcy oraz jego dochody i możliwości zarobkowe. Oskarżona jest wdową, bezrobotną, utrzymującą się z renty w wysokości 540 zł netto miesięcznie. W ocenie sądu wymierzona kara grzywny w wysokości 300 złotych jest sankcją adekwatną do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu. Należy podkreślić, iż przekracza ona połowę miesięcznego dochodu oskarżonej, w związku z tym stanowić będzie dla niej realną dolegliwość i dzięki temu orzeczona kara spełni swoje cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej.

Należy podkreślić, że represja karna winna być stopniowalna, by nie dochodziło do sytuacji wymierzania podobnych kar wobec sprawców, którzy notorycznie popełniają czyny zabronione i wobec sprawców, którzy w sposób incydentalny popełnili czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa. Sąd uprawniony jest do wymierzania kary wedle swego uznania w granicach przewidzianych przez ustawę. W granicach przewidzianych w ustawie tzn. w granicach rodzaju i granic sankcji, lecz mając na uwadze ograniczenia wynikające z ogólnoustrojowych i kodeksowych zasad, dyrektyw szczególnych, które określają warunki stosowania instytucji systemu sądowego wymiaru kary oraz granice wyznaczone sądowi w procesie indywidualizacji kar i środków karnych. W ocenie Sądu błędny jest pogląd, że tylko surowe kary wyczerpujące w sposób maksymalny granice sankcji karnych za dany czyn osiągają cele prewencyjne. Cele te bowiem osiąga się karami sprawiedliwymi, bez względu na ich wysokość. Przy uznaniu na przykład nagminności przestępstw danego typu za priorytetowy wyznacznik społecznej szkodliwości tego czynu w konkretnej sprawie doszłoby do zaprzepaszczenia zasady indywidualizacji winy i kary. W piśmiennictwie i judykaturze podkreśla się, iż okoliczności osobiste, wyłączające lub łagodzące albo zaostrzające odpowiedzialność karną, uwzględnia się tylko co do osoby, której dotyczą, a także okoliczności wpływające na wymiar kary uwzględnia się tylko co do osoby, której dotyczą. Przy orzekaniu w przedmiotowej sprawie sąd miał na względzie pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 09.06.2004r. (II AKa 111/04, KZS 2004/7-8/48), w myśl którego: "nagminność przestępstw określonego rodzaju na obszarze właściwości sądu uzasadnia orzekanie za te przestępstwa kar surowszych, ale nie jest właściwe nadawanie jej nadmiernego znaczenia bądź priorytetu w stosunku do okoliczności odnoszących się do rodzaju i ujemnych następstw konkretnego przestępstwa (...) Orzekanie kar adekwatnych do stopnia winy sprawców wywołuje korzystne społecznie przekonanie mieszkańców, że wymiar sprawiedliwości reaguje na złamanie normy sankcjonowanej karą w ten sposób, że każdy sprawca jest sprawiedliwie ukarany. W tym wyraża się prewencja generalna, że górną granicę kary limituje stopień winy sprawcy, a dolną wyznaczają potrzeby prewencji generalnej" (vide: wyrok SA Kraków publ. w KZS 10/02 poz. 52, wyrok SA Łódź 4.07.2001r. - OSNPK 4/02/17).

Z przytoczonych wyżej względów sąd nie znalazł podstaw do wzmożenia represji karnej wobec oskarżonej. W ocenie sądu orzeczona kara jest dostosowana do stopnia społecznej szkodliwości czynu, będzie stanowiła dla oskarżonej

dostateczną dolegliwość i w konsekwencji zrealizuje cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, gdyż uzmysłowi nieopłacalność tego typu zachowań.

Na podstawie art.29 pkt 1kks w zw. z art. 30§1kks i art. 49§1i 3kks w zw. z art. 31§6kks orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci 1,5 kilograma tytoniu przechowywanego w magazynie (...) w B. pod pozycją (...)

O kosztach procesu orzeczono w myśl 624§1 kpk w zw. z art. 113§1kks mając na względzie trudną sytuację materialną oskarżonej. E. B. nie ma stałego zatrudnienia, utrzymuje się z uposażenia rentowego w wysokości 540 zł netto miesięcznie, w związku z tym nie ma możliwość pozyskania środków na pokrycie tych należności sądowych.